

Arrest

nr. 175 959 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 172 917 van 8 augustus 2016 waarbij de debatten worden heropend.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 juni 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Deze aanvraag resulteert in een beslissing van 5 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 122 175 van 7 april 2014 deze beslissing van 5 december 2013 vernietigd.

1.4. Tegen deze vernietiging dient de verwerende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.5. Daarnaast nam zij op 6 oktober 2014 een nieuwe weigeringsbeslissing waarbij zij opnieuw beschikte over de aanvraag van 12 juni 2013. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad andermaal vernietigd, bij arrest nr. 142 745 van 3 april 2015, zoals verbeterd bij arrest nr. 144 453 van 29 april 2015. Tegen dit arrest werd geen cassatieberoep ingesteld.

1.6. Na deze vernietiging werd door de verwerende partij opnieuw een weigeringsbeslissing genomen over de aanvraag van 12 juni 2013, met name op 28 oktober 2015. Dat is de thans bestreden beslissing.

1.7. Het cassatieberoep dat door de verwerende partij werd ingediend tegen het vernietigingsarrest van 7 april 2014 werd door de Raad van State ingewilligd, hetgeen leidde tot de cassatie van het bedoelde arrest. Dienvolgens moest de Raad opnieuw uitspraak doen over de initiële beslissing van 5 december 2013. Dat is gebeurd bij arrest nr. 169 962 van 16 juni 2016. In dit arrest werd geoordeeld dat de weigeringsbeslissing van 5 december 2013 overeind blijft, en dat het bevel om het grondgebied te verlaten moest worden vernietigd.

2. Over de bevoegdheid van de verwerende partij om de thans bestreden beslissing te nemen.

2.1. Uit de feiten uiteenzetting is gebleken dat de initiële beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 5 december 2013, na de geschetste procedurele omzwervingen, ex tunc in het rechtsverkeer is.

2.2. Ter zitting worden aan de partijen een aantal hypothesen voorgelegd betreffende de juridische gevolgen van de hiervoor opgesomde procedurele antecedenten voor wat betreft het lot van de thans bestreden beslissing. De verzoekende partij is van oordeel dat de rechtsgeldigheid van de thans bestreden beslissing moet worden beoordeeld, ervan uitgaande dat de verwerende partij, door het nemen van een nieuwe beslissing over de initiële aanvraag, de vorige beslissingen impliciet heeft ingetrokken. De verwerende partij betoogt dat zij niet anders kon dan de nieuwe beslissingen te nemen, gelet op de wettelijke bepaalde vervaltermijn, en gedraagt zich voor het overige naar de wijsheid van de Raad.

2.3. Ambtshalve oordeelt de Raad als volgt:

2.3.1. De rechtszekerheid vereist in beginsel dat de intrekking van een administratieve rechtshandeling schriftelijk geschiedt en dat er geen onduidelijkheid mag bestaan omtrent de intenties van het bestuur met betrekking tot de intrekking. In het geval van impliciete intrekking van een akte wordt de materiële rechtskracht ervan ongedaan gemaakt, maar ze blijft niettemin formeel bestaan. Om die reden vereisen de rechtszekerheid en de duidelijkheid in het rechtsverkeer dat er geen enkele ondubbelzinnigheid blijft bestaan omtrent de impliciete intrekking van de akte.

2.3.2. De vaststelling dat de verwerende partij een cassatieberoep indiende tegen het vernietigingsarrest betreffende haar beslissing van 5 december 2013 waarmee zij een eerste maal beschikte op de aanvraag van 12 juni 2013 en het feit dat, nadat de gevolgen van dit arrest ongedaan werden gemaakt door de verbreking, zij niet alsnog overging tot de formele intrekking van de voormelde beslissing van 5 december 2013, laten niet toe op ondubbelzinnige wijze uit te sluiten dat zij, door het nemen van de thans bestreden beslissing opnieuw uitspraak deed over de aanvraag van 12 juni 2013 zonder dat ze hierbij de intentie had tot impliciete intrekking van haar eerdere beslissing van 5 december 2013. Met andere woorden: het staat niet op ondubbelzinnige wijze vast dat de voornoemde beslissing van 5 december 2013 impliciet is ingetrokken. Deze beslissing is, door het cassatiearrest van de Raad van State en het daaropvolgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ex tunc in het rechtsverkeer aanwezig. Derhalve moet worden vastgesteld dat de verwerende partij haar bevoegdheid had uitgeput toen zij op 5 december 2013 besliste over de ingediende aanvraag en haar bevoegdheid –ongeacht de vraag of haar dat in de gegeven omstandigheden kan worden verweten– heeft overschreden toen zij de thans bestreden beslissing nam (cf. RvS 18 januari 2005, nr. 139.434, Carron en cons.)

2.3.3. Om deze redenen moet de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS